

שִׁלַּח לַחֲמֹד

פְּרִשְׁת ויִלָּךְ | תשפ"ו

בצדקה תכנוני

גליון 393

סיפור לשבת

"פתח לנו שער בעת נעילת שער"

המגיד מלובלין המשיל משל למצב בו אנו נמצאים קודם תפילת הנעילה: מעשה בצייד אחד שתעה בלכתו ביער והוא כולו חרד, והנה לפתע הוא שומע משהו מתנועע בין העצים, כמובן שקשתו דרוכה בידו מהפחד שמא זהו אריה או חיות טורפות אחרות. שיגר חץ לעבר אותו המקום אך דבר לא זו, אט אט התקרב ונוכח לדעת כי היה זה שיח יבש, אך לפתע שמע שוב קולות והפעם מאחוריו, במהירות הבזק שיגר חץ נוסף שתעה בין העצים, היה זה כנראה רשרוש העלים. מרוב פחד על כל רשרוש קטן שלח חץ נוסף, ולאחר זמן נוכח לדעת שנותר בידו חץ אחד בלבד! ואז לפתע נשמעה שאגת אריה מקפיאת דם. אריה נמצא בסביבה!! לבו פועם בחוזקה הוא מחזיק את הקשת בידו ויודע כמה צריך להיזהר, בחץ זה תלויים כל חייו. הנמשל הוא: ארבעים ימי הרחמים נמצאים מאחורינו, ימי התשובה עומדים להסתיים, ירינו חיצים, התפללנו ושיווענו, העתרנו והתחננו, אמנם מי יודע האם פגענו ועתה לא נותר בידינו אלא חץ אחד שהוא "תפילת נעילה" שחיינו תלויים בה, ספרי חיים ומתים פתוחים עדיין. עלינו לירות בכל עוצמת הכח, לכוון ולדקדק במחשבותינו, ולבקוע שערי רקיעים, ולא ליגע לריק!

"כִּי בְיוֹם הַזֶּה יִכְפַּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תִּטְהַרְדוּ" (ויקרא טז, ז)

"אמר רבי עקיבא: אשריכם ישראל, לפני מי אתם מיטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים. שנאמר 'וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם'" (יומא פרק ח, משנה ט).

הרה"ק רבי שמואל אליהו מזוואלין ביאר את לשון הפסוק "כי ביום הזה יכפר עליכם" על פי דברי חז"ל ש'כפרה' היא מלשון קינוח וניקוי. והנה דרך העולם היא שהמשרתת או האומנת הרוחצת את הילד ומנקה אותו לאחר שטינף את עצמו, מנקה אותו בכוח ומקרצפת ומשפשפת עד שיבהיק עורו. אין היא מרחמת על בכיו של הילד, שכן היא חפצה רק בהשגת המטרה שיהיה נקי. אולם כאשר אמו של הילד היא זו שרוחצת אותו, אף שלא תשאיר אותו אפילו עם מעט לכלוך, עם כל זאת היא דואגת למרק את בשרו בעדינות רבה, משגיחה שלא יכאב לו ולא יצטער תוך כדי הניקוי. על כך התבטא רבי עקיבא בשבחם של ישראל: "לפני מי אתם מיטהרין ומי מטהר אתכם", מאחר ש"אביכם שבשמים" הוא המטהר אתכם מכל לכלוך ופגם, הרי שהוא יעשה זאת כמו אם המנקה את פעוטה, בעדינות רבה ובלי לגרום לכם ייסורים.

(סיפורי צדיקים)

הפלא ופלא

אוצר בלום של פלאי פלאות מגנוי קדם

דבש

אות ד

בדבש יש תכונה של שימור גופים שנכנסו לתוכו. זאת בתנאי שהגוף שנכנס לתוכו הינו שלם. אולם, כאשר הגוף שנכנס לתוכו הוא קטוע או מעוק, אזי הדבש חודר לתוכו דרך מקום החיתוך, מעכל את הגוף והופך אותו לדבש (שור"ת הרשב"א ח"א סימן פ; רא"ש בכורות פ"ו סימן לה). מסיבה זו, מותר לאכול דבש אשר נותרו בו חלקיקים של רגלי דבורים, שכן אינם רגליים אלא דבש.

דג

דגים קטנים מועילים במיוחד לחיזוק הגוף, ולכן מומלץ לאוכלם לאחר תענית, בה נחלשו הכוחות. כן מבואר ב"רבנו חננאל" (עבודה זרה כט, א): "מוניני לתעניתא, דגים קטנים מועיל ליושב בתענית דמחזיקין הגוף". בעל חיים היחידי הכשר לאכילה שאינו משמיע קול כלל – הוא הדג, ולכן קיימת מצוה לאכול דגים בשבת. כן כתב בעל "אור ישע" (שבת): "לכן המצוה לאכול דגים בשבת, כי בכל מיני בעלי חיים הכשרים לא נמצא שיהיה בהם מין בעל חי שלא ישמיע קול, רק הדג אינו משמיע קול, רק שותק תמיד, על כן בחרו בזה לאכול בשבת, וברמזו, שבשבת צריך לשתוק ולא לדבר".

כיצד נוצרים הדגים? הדגה (דג נקבה) מטילה ביצים מעצמה, ולאחר מכן דג זכר שופך את זרעו על הביצים. כל הביצים שספגו מזרע הדג – ייצאו מהם דגים, וכל הביצים שלא נשפך עליהם זרע הדג – לא ייצאו מהם דגים. כן כתב רבנו בחיי (ויקרא יב, ב).

הואיל ואין כל קשר לדג עם וולדותיו, לכן הם בולעים זה את זה, ומסיבה זו – מובא במדרש תנחומא (ויקרא ח) – אין מקריבים למזבח דגים.

קיים מן דג שמשריץ על שפת הנהר, ומביציו יוצאים לפעמים דגים ולפעמים עופות מים. אם הבצים יוצפו במים – ייצאו דגים, ואם לאו – ייצאו עופות. כן מבואר ב"ילקוט האזובי" (ויקרא, שמיני): "ואת אלה תשקצו מן העוף", לרבות מין דג, כשמשריץ על שפת הנהר, אם יגיעו אליו שם מים – יהיה דג, ואם לאו – יהיה עוף של מים".

כניסה יציאה ר"ת

ירושלים 17:55 19:06 19:46

תל אביב 18:11 19:08 19:44

חיפה 18:04 19:07 19:45

באר שבע 18:13 19:07 19:46

מעשי צדקה של אנשי התנ"ך והש"ס אלעזר איש בירתא מעשה מפלא

מוכא בגמרא (תענית כד.) מעשה מפלא על אלעזר איש בירתא: כאשר היו רואים אותו גבאי צדקה, היו מתחבאים ממנו, מפני שידעו שכל מה שאצלו, יתן להם לצורך אותה צדקה שהיו גובים, לכן התחמקו ממנו כדי שלא להשאיר אותו ואת משפחתו במצב של עוני. יום אחד עלה אלעזר לשוק, כדי לקנות צרכי גידולה לנשואי בתו. ראוהו גבאי הצדקה והתחבאו ממנו, אלא שהספיק אלעזר לראותם. רץ אחריהם והשיג אותם. אמר להם אלעזר: 'משיבוע אני אתכם שתודיעוני באיזו צדקה אתם עוסקים עכשו'. אמרו לו הגבאים: 'בצרכי יתום ויתומה המתחננים זה עם זה'. אמר להם אלעזר: 'העבודה, שהן קודמין לבתי'. לקח את כל הכסף שהיה אצלו ונתן להם. נשאר לו זיו אחד. הלך וקנה בו מעט חטים, כדי להכין מהם את סעודת הנשואים של בתו. ועלה לביתו ונרק את החטים באוצר התבואה. אשתו באה ואמרה לה לבתו: 'מה הביא אביך?' אמרה לה בתו: כל מה שהביא, נרק באוצר החטים'. הלכה אשתו לפתח את דלת האוצר כדי לראות מה הביא, ראתה אוצר מלא חטים, ויוצאים החטים דרך החור שמתחת לציר הדלת, ואין הדלת נפתחת מרב החטים הלוחצים עליה. נעשה להם נס, והכמות המעטת של חטים שקנה אלעזר בזיו אחד הקפלה פי כמה.

הלכה בתו לבית המדרש ואמרה לאביה: 'בוא וראה מה עשה לך אהבהך, הקב"ה'. אמר לה אלעזר: 'העבודה, הרי תן להקדש עליך, ואין לך בהן הנאה אלא כאחד מעניי ישראלי'.

משה (ז). הפרוש: במאמרו זה בא רבי אלעזר להעיר לאדם, שלא תהא עינו צרה בנתינת צדקה ובכל מה לאדם ר' אילנא, באושא התקינו: 'המבזבז אל יבזבז יותר שהוא מוציא לכבוד שמים, אלא יתן ויתרם ביד מחמש שמוצא לצדקה' (כתובות ג.). כפי שמספר היה נדיבה. ומתוך הכרה, שכל מה שאתה נותן, לא משלך אלעזר איש בירתא, רגיל לתת לצדקה סכומים גדולים אתה נותן, אלא משל הקב"ה, שאת חייך ואת כל מה מאלה שקבעו חכמים, והביא את עצמו על ידי זה לידי שיש לך, קבלת ממנו. וכן דרשו את הכתוב (איוב מא, עניות). ויש להקשות: איך עבר אלעזר על 'תקנת אושא' (ג): 'מי הקדימני ואשלים' - כלום עשית מזוזה עד שאסרה לאדם לתת לצדקה יותר מחמישית מנכסיו? יש שנתתי לך בית: מעקה - עד שנתתי לך גג? ציצית - מתרצים, שיש דעה אחת במשנה דעת רבי אליעזר החולק עד שנתתי לך טלית? (ויקרא כהה פרשה כז, פסקה על רבי אלעזר בן עזריה (ערכין כח). שאינה סוברת את ב). ויש מפרשים, שרבי אלעזר אינו מדבר לענין 'תקנת אושא', ויש לומר ששבר אלעזר איש בירתא ממונו של האדם בלבד, אלא גם לענין גופו. והוא כדעה זו. (גבורת ארי). אחרים מתרצים שאלעזר חי לפני אדם, שלא ימנע אדם את עצמו ואת ממונו מחפצי שתקנו 'תקנת אושא' (בן הוינדע). בפרוש המשניות, שמים, מפני שאינו נותן לו משלו. וממונו של אדם בראש מסכת פאה, על המשנה של אלו דברים שאין להם אינו אלא פקדון בידו משל הקב"ה (רבנו יונה). וכן שיעור וכו' וגמילות חסדים, כתב הרמב"ם וז"ל: 'ומה בידו הוא אומר - כאשר גיס את העם להתנדב לבנין שאמר בקאן גמילות חסדים אין לה שעור, רוצה לומר בית המקדש, אמר: 'וכי מי אני ומי עמי כי נעבר כח לעזר אדם בגופו, אך שיעור אותו בממונו, יש לו שעור להתנדב כזאת, כי ממך הכל ומידך נתנו לך' - כל מה והוא חמישית מממונו, ולא יתחייב לתת יותר מחמישית שאנו נותנים אינו אלא מכח נדך'.

ממונו, לבד אם עשה כן במדת חסידות'. ולפי דבריו הנ"ל נהג ר' אלעזר כהלכה. וצריך עיון, שכן ביד התורה סוף הלכות ערכין ותרמין (פ"מ ה"ג) כתב: 'ואין זו חסידות... אלא כל המפזר ממונו במצוות אל יפזר יותר מחמש'.

ישמחו במלכותך

סוד פחה הגדול של השמחה בשבת המלכה

פרק ט' | מקדש השבת

היו בשבת הוא יין המשמח

ומבאר מהר"ת (הל' שבת ו) שלכן מקדשים בשבת דוקא על היין, כי בשבת, כאשר היין הוא בבחינת 'יין המשמח' זוכים ישראל דוקא על ידו לשמחה גדולה, כמו שכתבו חז"ל שאין אומרים שירה בבית המקדש אלא על היין. כלומר, שרק לאחר שהיו מנסכים את היין על המזבח בבית המקדש היו הלויים פותחים בשירה לה' וזאת מפני שכאשר היין הוא מצד הקדשה, דוקא על ידו זוכים לשמחה גדולה.

ומפני כך תקנו חז"ל לקדש דוקא על היין, מפני שבשבת היין גורם לשמחה של שבת, מפני שהוא בבחינת יין המשמח, כי ע"י שהאדם מקדש על היין הוא מתקן את חטא עץ הדעת שהיה בינו, וזוכה לשמחתה של השבת.

חז"ל בחרו לקדש דוקא על היין כדי להראות את מעלתה של השבת ועל פי זה מבאר באר היטב, מדוע בחרו חז"ל לעשות את הקדוש בכניסת השבת דוקא על משקה היין, וזאת כדי להראות שבשעה זו נכנסים ישראל לשבת המלכה אשר בה אין שום אכילה של דינים ואין שום אכילה לרע כלל.

והסימן הגדול ביותר לכך הוא, שאפילו משקה היין שבו נאחזות תמיד הקלפות ביותר, ולכן מי שלא זכה נעשה על ידו רש וכו' אבל כאשר באה ומגיעה שבת המלכה - גם משקה היין הוא רק בבחינת 'יין המשמח' ועל כל השותהו בשבת נאמר: 'זכה - נעשה ראש' ודוקא על ידו זוכים ישראל לקדש את שבת המלכה, ודוקא בכחו של הקדוש על היין נמתקים כל הגבורות והדינים מעל ישראל, כמו שכתב האריז"ל, וזוכים ישראל על ידו לקדש את יום השבת ולקדשה ושמחתה של השבת, כי בשבת הכל נכלל בקדשה מכחה של הארת שבת המלכה.

ולכן בחרו חז"ל לקדש דוקא על משקה היין, אשר הוא מסמל יותר מכל את ברור הטוב מן הרע אשר נאחזים בו ביותר, ובכך ישנו סימן וסמל לטבול שליטת הקלפות, אלא להפך - לשליטת הקדשה בשלמות ביום השבת.

אבות ובנים

4. כנגד מה מדליקין שני נרות

1. מה קורה בגוף האדם כאשר שבת הוא כועס?

א. כנגד בעל ואישה.

ב. כנגד זכור ושמור.

ג. כנגד שני בנים אמרו.

ד. כנגד שתי בנות אמרו.

5. עצי חיים/ הוא כינוי?...

א. לעצים שיש בהם נשמות.

ב. לעצים ששם חיים.

ג. למקלות שעליהם כרוך ספר תורה.

ד. לעצים שמעיין מים חיים עובר תחתיהם.

6. מתי אומרים מלכויות, זיכרונות ושופרות?

א. במוסף של יום כיפור.

ב. במוסף של ראש השנה.

ג. בשחרית של ראש השנה.

ד. במנחה של יום כיפור.

7. מתי נאמרת תפילת 'ברוך שמיא'?

א. בהוצאת ספר תורה.

ב. בעת קימתו בבוקר.

ג. לפני לכתו לישון בלילה.

ד. אחר תפילת מנחה.

תשובות

1. איזה תנא היה גדול תלמידיו של הלל הזקן?

א. יהודה בן תימא.

ב. שמעון בן שטח.

ג. יונתן בן עוזיאל.

ד. רבי יוחנן בן זכאי.

2. איך קראו לאשתו של נבוכדנצר?

א. יש אומרים מירה.

ב. יש אומרים מירמה.

ג. יש אומרים מירעם.

ד. כל התשובות נכונות.

3. איזה תנא היה גדול תלמידיו של הלל הזקן?

א. יהודה בן תימא.

ב. שמעון בן שטח.

ג. יונתן בן עוזיאל.

ד. רבי יוחנן בן זכאי.

"וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם בֶּן מֶאֱהָ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה אֲנֹכִי הַיּוֹם לֹא אוֹכֵל עוֹד לְצֹאֵת וּלְבֹא, וְה' אָמַר אֵלַי לֹא תַעֲבֹר אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה". (דברים לא, ב).

(התשפ"ב) איתא בסוטה (יג, ב): "לא אוכל עוד לצאת ולבוא" - מאי "לצאת ולבוא"? אילימא לצאת ולבוא מפש, והכתיב (דברים לג, י): "וימשה בן משה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה בְּמוֹתוֹ, לֹא כָּהֵנָּה עֵינּוֹ וְלֹא גִס לַחֵה", וְכָתִיב (דברים לג, ב): "וַיַּעַל מֹשֶׁה מַעְרְבוֹת מוֹאָב אֶל הַר נֹבוֹ", וְתִנְיָא: שְׁתֵּים עָשָׂר מַעְלוֹת הָיוּ שָׁם, וּפְסָעַן מֹשֶׁה בְּפָסִיעָה אַחַת! אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחְמָנִי אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן: לְצֹאֵת וּלְבֹא בְּדַבְּרֵי תוֹרָה, מְלַמֵּד שְׁנִסְתָּמָהּ מִמֶּנּוּ שְׁעָרֵי חֻמָּה. עכ"ל.

ופירש"י: דָּבָר אַחֵר: לְצֹאֵת וּלְבֹא בְּדַבְּרֵי תוֹרָה, מְלַמֵּד שְׁנִסְתָּמָהּ מִמֶּנּוּ מְסֻרוֹת וּמַעְיָנוֹת הַחֻמָּה. עכ"ל. וביאר בעיקר שפתי חכמים: כְּדִי שְׁלֹא יִצְטָעַר עַל מוֹתוֹ, לְכֹן נִסְתָּמָהּ מִמֶּנּוּ מַעְיָנוֹת הַחֻמָּה, וּמֹשֶׁה אֲשֶׁר חִי רַק בְּגִלְל חֻמָּה, חָפֵץ בְּמוֹתוֹ, כִּי בְּלִי חֻמָּה לָמָּה לוֹ חַיִּים? עכ"ל.

וכן ציין הרמב"ן: וְרַבּוֹתֵינוּ אָמְרוּ (סוטה יג, ב): מְלַמֵּד שְׁנִסְתָּמָהּ מִמֶּנּוּ מַעְיָנוֹת חֻמָּה. וְהִיא זֶה בְּמַעֲשֵׂה גִס, שְׁלֹא יִדְאָג לְתֵת גְּדִלָּה לַיהוֹשֻׁעַ בְּפָנָיו. עכ"ל. והנה בעל הטורים כתב: "וּלְבֹא" - מָלֵא וִי"ו. שְׁלֹא אוֹכֵל עוֹד לְבֹא בְּשִׁשָּׁה סִדְרֵי מִשְׁנָה. עכ"ל. ונ"ל בס"ד לרמזו כן בכתוב: "עוֹד לְצֹאֵת וּלְבֹא" עִם ג' הַמִּלִּים בְּגִי' "מַעְיָנוֹת חֻמָּה". ולפי הגירסה בגמרא יבוא הרמז כך: "עוֹד לְצֹאֵת וּלְבֹא" עִם י"ב אוֹתִיּוֹת בְּגִי' "שְׁעָרֵי הַחֻמָּה".

[הנה בגמרא (ספ) איתא: "וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם בֶּן מֶאֱהָ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה אֲנֹכִי הַיּוֹם", שְׁאֵין תִּלְמוּד לומר "הַיּוֹם"! הַיּוֹם מְלֵאוֹ יָמֵי וּשְׁנוֹתַי, לְמַדְּךָ שֶׁהַקָּב"ה מְשַׁלֵּם שְׁנוֹתֶיךָ שֶׁל צְדִיקִים מִיּוֹם לְיוֹם וּמַחֲדָשׁ לְחֲדָשׁ, דְּכָתִיב (שמות כג, ט) "אֶת מִסְפָּר יָמֶיךָ אֲמַלֵּא". עכ"ל. והנה "הַיּוֹם" נוֹטְרִיקוֹן "הַיּוֹם" מְלֵאוֹ יָמֵי וּשְׁנוֹתַי. כֵּךְ זָכוֹר לִי שֶׁכְּתוּב בְּסִפְרֵים רַמְזוֹ זֶה, וְאֵם אֵין הַדְּבָר כֵּן, יֵהָ עַל שְׁמִי].

(תורת מאיר | הרב מאיר מושיאשווילי שליט"א)

החפץ חיים

קונטרס 'שפת תמים'

פרק ו' | יבוא בו גנות האוהזים במדת השקר

אפילו מגררא דשקר, דהיינו שאין מוציא בעת מעשה מפיו שום דבר שקר רק שטמון בתוכו איזה ענין של שקר, ג"כ צריך להתרחק. כדמוכח בשבועות (ל"א). שצירה שם הגמרא כמה ציורים בזה, ועל כולם הביאה ראייה מפסוק זה שכתוב בו לשון תרחק.

ואחד מן העמודים שהעולם עומד עליו, הוא האמת. אם כן מי שדובר שקר כאלו הוא הורס יסודו של עולם. וההפך מזה, מי שזהיר באמת, כאלו מקיים יסודו של עולם.

ולבד כל אלו, מי שיש בו מדה רעה זו, הוא חרפת אדם ובוזי עם לעיני הכל, שדרך הוא שיתגלו שקריו, וקונה שם רע לעצמו שהוא שקרן ואין בפייה נכונה. וכל קבל דנא המדבר אמת, קונה שם טוב לעצמו, ואם לפעמים ישנה מפני השלום וכדומה, יהיו דבריו נשמעים.

"משכיל לאיתן האזרחי, חסדי ה' אולם אשירה" (תהילים פט, א). אמרו לאיתן: על מה העולם עומד? אמר להם: "כי אמרתי עולם חסד יבנה" אף "שמים תכין" (שם פט, ג). ולא השמים בלבד, אלא אף הכסא אינו עומד אלא בחסד, שנאמר (ישעיה טז, ה): "והוכן בחסד כסא". משל למה הדבר דומה: לכסא שיש לו ארבע רגליים, והיה אחד מתמוטט, נטל צרור וסמכו. כך היה הכסא של מעלה כביכול מתמוטט, עד שסמכו הקב"ה. ובמה סמכו? - בחסד. הוי [אומר]: "עולם חסד יבנה!". וכן דוד אומר (תהילים קלו, ה): "לעושה השמים בתבונה", ועל ידי מי הם עומדים? - על החסד, שנאמר (שם): "כי לעולם חסדו!" (מדרש תהילים, פרק פט).

רודף צדקה וחסד ימצא חיים וכוונתו (משלי כא, כא). כבוד - בעולם הזה, וחיים - לעולם הבא! (ירושלמי פאה פרק א', הלכה א). ללמדך שכל מי שהוא רודף ועושה צדקה וגמילות חסדים, יורש שלוש מתנות טובות, ואלו הן: חיים, צדקה וכוונתו. (פרקי דרבי אליעזר, פרק טו וברד"ל).

גמילות חסדים מדה מעולה היא, ונתיבות התורה סובבות עליה. (מאירי חולין קלג, א).

ניתן להעביר פדיון כפרות לעמותה לתמיכה בצדקה למשפחות נזקקות העוסקים בתורה

36 ש"ח לנפש

גמר חתימה טובה! עמותת בצדקה תכונני

חלוקת סלי מזון שבועיים

מתן ומענה לחוסרים ביתיים בסיסיים

חלוקת סלי לידה ליולדת ולתינוק

ועוד פעילויות תמיכה בחגים ומועדים

גם אתם יכולים לתמוך בעלון העמותה ולזכות בהקדשה!

הקדשה למשך חודש

הקדשה לשנה שלמה בעלון

זכות בזיכוי הרבים

הקדשה חד פעמית בעלון

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות עמותת "בצדקה תכונני" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת כלכלית ע"י מתן סיוע כלכלי רחב היקף העמותה פועלת ללא מטרת רווח כלל!

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון:

aloni@gamah.org - מייל לכל מטרה

אתר העמותה WWW.GAMAH.ORG

054-6091685 | 054-4785404

לתרומות

בנק לאומי (10) | סניף 858 | מספר חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104

קוד מוסד להרשאה בחשבון הבנק 21965

ניתן לתרום גם דרך "נדרים פלוס" ובאשראי בטלפון ובאתר

לתרומה טרקו את הברקוד

עבירות שבן אדם לחבירו

אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים. מקווה ישראל ה', מה המקווה מטהר את הטמאים כך הקב"ה מטהר את ישראל. משנה ביומא. גדר המקווה הוא שיוצאים לגמרי מעולם השקר, הגדר של מקווה זה יציאה מעולם השקר. יוצאים מהעולם הזה לגמרי כשנכנסים למקווה, אפילו השערות צריכות להיות כולן תוך המים, והמים הם בחינת התורה כידוע, הוי כל צמא לכו למים. וכניסה למקווה - כניסה לגמרי אל התורה, וגם שנמצא כבר בתוך התורה צריך להיות בדבקות גמורה, שלא יהיה אפילו חציצה אסור חציצה בתורה כשאתה בתורה. והתורה שנכנס לתוכה צריכה להיות רוחנית לגמרי בלי שום מחשבת עולם הזה, הן מים שאובין פוסלים את המקווה, למה מים שאובים פוסלים את המקווה? כי כבר נכנסו המים אל כלי שענינו לתשמישי עולם הזה, על כן זה פוסל הכלי את המים. ואפילו אם הכוונה היתה למען המקווה ורק לטהר, גם כן מים שאובים פוסלים את המקווה. ופעמים שפוסלים גם את שאר המים שלא היו שאובים, וכן נפסל המקווה בוזחלין שהמים מתמעטים ואפילו אם עדיין הם כשיעור, מכל מקום בחינת התמעטות המים בהם גורמת לפסולתם. רק במי מעיין שתמיד מתחדשים ובאים לא שייך פסול של זוחלים. ויש גם פסול בדברים הראויים לקבל טומאה, כי השייכות אל אפשרות הטומאה מעכבת בפני הטהרה. כאלה הם גדרי הטבילה, שזוהי בחינת דבקות גמורה בתורה. והיינו שהקב"ה מקווה טהרה לישראל, שישראל דבקים בו לגמרי, עד שבקרב לבבם יכירו שאין אחר זולתו כלל, ביום הכיפורים אין יצר הרע שולט, על כן אז הדבקות בה' יתברך שלמה יותר, וכאילו כביכול ישראל טובלים בקב"ה, והדברים נפלאים מאד. בדבקות הזו אדם נדבק בשורש ומעורר את התשובה העליונה, דהיינו שמוריד את הבחינה של "ואשובה אליכם", שהקב"ה משפיע על הלב של השב בתשובה את אור התשובה השלמה. כשאדם נדבק

שנמצא בפירוד עם חברו יום הכיפורים לא מכפר לו, גם על שאר עבירות שהיו לו בינו לבין קונו. לא יאומן כי יסופר, למה - כי זה סתירה ליום הכיפורים שהוא אחדות ודבקות בה' יתברך, והוא עושה פירוד, וצריכים שישים ריבוא נשמות שהיו מאוחדות, כמו אכל לא שייך ענין דבקות ללא בחינת אחדות, כמו "וייחן שם העם". נו, ואיפה זה נעשה? ומי עושה זאת? באו לבקש ממך מחילה? לא, ביקשת מאנשים באחדות בלי שום פירוד בתוכו. זה מה שכתוב מחילה? גם לא. ואתם? גם לא. ואם כן אתם אומרים, אם חטאתי לך אז אני מבקש זה זה. אז ז"א זה לא שכתוב "וייחן שם ישראל נגד ה'" שישים ריבוא מטהרים. הוא בנמצא? אתה יודע כתובת? אתה יודע להיות כולן תוך המים, והמים הם בחינת התורה בלב אחד. הענין בעומקו הוא, כי מי שמבחין את כתובת? אתה יודע עיר? אתה יודע אחיו, אתה יודע, הוי כל צמא לכו למים. וכניסה למקווה - עצמו שהוא בפירוד עם חברו הרי זה מבליט בתוכו משפחה, קרובים? טלפון? אתה לא מאתר אותו, אתה הרגשת עצמו, את האנוכיות שלו, כי הוא מופרד אתה יודע את שמו ושם משפחתו? בישיבה יש את התורה צריך להיות בדבקות גמורה, שלא יהיה מחברו, וזה ממש ההיפך של ההתבטלות והענוה הפרטים שלו מן הסתם מאו, לקחת את הפרטים שהם הדבקות אליו יתברך. מה הדבק המדבק בינינו מהישיבה מאו ולאחר אותו. ואם אתה לא מאתר לבין ה' הכנעה, התבטלות, ענוה, זה מאפשר בכלל ולא בנמצא, אתה לוקח עשרה אנשים ואומר, דבקות, אבל אם יש פירוד - אין דבקות. ואמרו ז"ל חטאתי לפלוני אלמוני ועשיתי כך וכך והריני דגאווה וכעס הם בבחינת עבודה זרה והם מענין מתחרט על מעשי ומבקש כך וכך וכך וכך בפני עשרה אנשים, זה בשעה שאתה לא יכול ואין שום סיכוי. זה מה שהטילו עלינו במקום שלא מוצאים את הבן אדם או שהוא נפטר, הבנת? זהו. מכל מקום בזה כולם חלשים כי הגאווה שולטת, וממילא כולם נופלים בזה ולא מתכפר להם שום דבר לפי הרמ"ק. לא פשוט.

מתוך הרצאתו של כבוד הרב אמנון יצחק שליט"א

בבית מדרש קהילות פז, בבני ברק
בתאריך 13.09.2013
לשמיעת שיעורים והרצאות חייגו
(גם מטלפון כשר) 077-3532243

להצלחת כל עם ישראל
שיפלו אויבינו ויחזרו
כולם לשלום לביתם
מהרה

לזיווג הגון מהרה
שלומי בן רינה
אריאל בן רוזה
אבנר מואיז בן משה

לעילוי נשמת
רחל בת אהרן ויפה
אמנון בן בלהה
גיורא בן שרה וישראל

לזרע של קיימא
טופז בת אילנה
לעילוי נשמת
אהרן בן יחיא

לעילוי נשמת
ציון בן יהודה
אבנר בן יהודה
אפרים בן שושנה

להצלחת מוסדות
'לדעת חכמה ומוסר'

לרפואה שלמה מהרה
חיים שמואל בן חנה
דייז בת חביבה
מיטל בת סולטנה
רינה בת איבון

לעילוי נשמת
מאור גוזי בן משה
יוסף בן דונטה
יוסף בן שושנה ימיני